Franqueig concertat

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Desistim de publicar una nota del Comitè d'enllaç de les Esquerres Catalanes en la qual es contesten les darreres declaracions dels senyors Pich i Pon i Jover Nonell relacionades amb el carnet electoral i amb la reobertura dels centres polítics clausurats, perquè la intervenció de la censura, en suprimir-ne una part essencial, impossibilita que arribi a l'opinió, a través de la premsa, el pensament íntegre de l'esmentat Comitè.

Per les mateixes raons renunciem a publicar el comentari de l'esmentat Comitè a la suspensió del gran acte públic de les esquerres catalanes que s'havia anunciat per a demà.

Editorials

Una setmana vibrant

L'acte de diumenge a Madrid, en el qual parlà Azaña, té una transcendència grandiosíssima, que per això mateix fa inútils els adjectius. La demostració numèrica impressionant — un poble, un gran poble, en massa— que donaren en ell les esquerres del règim és un plebiscit aclaparador, penyora segura del triomf enorme que assoliran quan la legalitat serà restablerta i el país es podrà pronunciar lliurement. No existeixen enlloc gaires precedents d'una aglomeració d'aquesta naturalesa, organitzada i realitzada amb èxit per un sector que viu acorralat a l'oposició dintre un règim semilegal. Ací només podem comparar-la a la manifestació antifeixista que tingué lloc a Barcelona pocs mesos abans dels fets d'octubre, en la qual els partits de la coalició aleshores governant vam dir oficialment, per la veu autoritzada dels seus oradors, paraules no desmentides enlloc i corroborades amb esclat pels fets successius. Però també aquella demostració era organitzada des del Poder estant, i malgrat que no s'usés el Poder en un sentit baixament partidista tampoc no trobà obstacles previs.

No hem de comentar el discurs, digne en tots els aspectes de l'orador i de l'ideari liberal d'esquerra que encarna, amb el qual sempre hem tingut els socialistes discrepàncies explícites i contactes lleials. És com a socialistes que ens pertoca especialment considerar-lo, i, en aquest sentit, el refermament de la seva actitud de sempre — igual a la nostra en lleialtat — ens facilita noves coincidències tàctiques que l'opinió popular reclama i ens permet entreveure el recobrament pròxim d'un règim republicà autèntic, del qual no voldríem haver estat mai foragitats, perquè també tenim una part important en la seva instauració i ens interessa mantenir-lo i obtenir-hi la plenitud del Poder, o almenys infiltrar-li la substància viva de les nostres aspiracions mentre això no arriba.

Ens plau també, com a Partit català que som, que l'illustre orador hagi reiterat solemnement, en nom del Govern republicà espanyol que presidirà aviat, el respecte absolut d'aquelles esquerres a l'Estatut de Catalunya, condició indefugible per a obtenir la plena cooperació de les esquerres obreres i republicanes del nostre país. Amb aquesta reiteració explícita de la seva posició clara de sempre, també ens faciliten els republicans espanyols la incorporació entusiàstica a una obra que ens és comú, en forma que podrà determinar al seu dia cada partit lliurement.

Una altra nota a destacar: la presència en ple de la minoria socialista esnyalo,a sense diferenciació de tendències internes, a l'acte. Vol dir que els criteris catastròfics i les polèmiques extremades cedeixen, i la realitat corrobora altre cop — sense renunciar a possibilitats de cap ordre — la justesa dels nostres punts de vista repetidament reiterats, els quals ens han valgut moltes vegades agres censures.

Coincidint — no sabem si dir feliçment — amb la demostració republicana impressionant, s'han produït esdeveniments prou coneguts sobre els quals no volem arriscar comentaris que restarien inèdits. Potser de tot plegat es deduirà un saludable canvi de postura, o qui sap si una nova atzagaiada encara més explosiva que les combinacions d'octubre ençà. Pel que pugui ésser, reiterem també la nostra actitud afirmada sempre: dissolució, dissolució i dissolució de Corts feta per republicans dignes. Ho hem reclamat — primer que ningú — abans de néixer aquestes Corts en forma bastarda; ho hem exigit mentre han viscut sense grandesa i ho tornem a cridar en la seva agonia.

En fi, com a nota última d'aquesta setmana plena, no hem d'estranyar que hagin suspès sense motiu l'acte de demà a la Monumental. Devien témer, potser infantilment, que els oradors de les Esquerres Catalanes també repetissin paraules antigues que ara pronuncia tota l'opinió. Aquelles paraules — que el nostre Partit decidí a consciència a través dels seus òrgans autoritzats — no han d'ésser repetides materialment per a tenir avui més autoritat i oportunitat que mai, malgrat que hagin estat molt sovint llançades en els últims quaranta anys. Seran un respons digne de tot un període.

Demà, recordem les paraules d'Azaña: cal individualitzar responsabilitats. I la U. S. C. afegirà com una exigència, davant de tots: i aplicar les sancions degudes.

El que es feia i el que es fa

D'ençà que la Conselleria de Treball està regida per un gestor nomenat pel Sr. Gil, que hom ho resol tot per obra i gràcia de l'Esperit Sant i sense tenir en compte per les les normes jurídiques aplicables a cada cas, d'acord amb el text de la nostra Constitución vigent (?).

No volem parlar encara del nomenament de Secretaris de Jurats mixtos. Aquest assumpte, apart el seu curs per la via Contecíós-Administrativa, que ja en el seu dia es resoldrà d'acord amb el desig dels perjudicats, tot i que «un senyor dels de la colla hagi dit que això ja serà resolt l'any 40», aquest assumpte, diem que, per la seva transcendència, ens ha de portar a una polèmica de caire jurídico-social. I naturalment aquesta no anirà de cara a la persona que detenta el càrrec de gestor. Ha d'ésser contra els mals assessors que hi té, que dientse Graduats Superiors (així, amb majúscules) de l'Escola Social de Barcelona, no n'encerten una.

Al Jurat mixt de l'Alimentació hom presentà una demanda per comiat, la qual, després de seguir tots els tràmits corresponents, el Tribunal va fallar a favor de l'obrer, puix que es basava en «rescisió» de contracte de treball sense concórrer cap de les clàusules assenyalades per la Llei de 21 de novembre del 1935.

El patró féu un recurs com la majoria dels que fan els patrons, per tal de fer passar temps a l'obrer abans que cobri el tant marcat com a indemnització. Però, vés per on el Consell de Treball resol d'acord amb el desig del patró, i l'expedient és retornat al Jurat per tal que es posi en estat de citació a les parts!

Es torna a citar, i aquesta vegada no presidí el Tribunal en jutjar aquest cas, el President. ¿Per què no va presidir qui li pertocava per dret? El Tribunal va ésser presidit pel Vice-president. ¿Qui és aquest senyor? ¿Ens vol dir el senyor Gestor on estava el Vice-president del Jurat de l'Alimentació en temps de la feliç Dictadura de Primo de Rivera? Si el senyor Gestor no ho sap li direm que estava al servei del Sindicat Lliure i d'això a la *Jefatura* de Policia podran donar-li antecedents. ¿On està avui aquest senyor? ¿No diu la Llei de 16 de juliol que no poden ésser Vice-presidents els que no faci quatre anys que hagin deixat de militar en estaments polítics i socials?

Doncs en el primer judici és l'obrer el que guanya, i en el segon és el patró, ¿Com s'explica un mateix assumpte amb els mateixos fonaments de que primer el President dongui la raó a l'obrer, després d'un assessorament demanat pel President a l'autoritat corresponent, i ara un Vice-president que ens sembla que no és advocat, falla contràriament el mateix cas? ¿Es que els ciutadans tenen més coneixaments del Dret Social segons el Partit on militen?

Tant d'una forma com de l'altra la llei de 16 de juliol se l'estan passant per sota de les espardenyes. Nosaltres, que en la resolució dels assumptes de Treball, hem de culpar el senyor Torrents Dalmau si les coses no van com cal, voldríem que ens digués «quin fonament de dret s'ha emprat per a fallar aquest cas a favor del patró demandat».

Heus ací el cas. Un xicot flequer el dia 6 d'octubre del 1934 va sortir de casa pel matí. L'autoritat el deté. No pot presentar-se al treball el dilluns següent. I quan l'autoritat va veure que no s'havia barrejat amb res, el deixa en llibertat. Aleshores l'home se'n va cap el treball; i el patró li diu per tota contesta que no el pot prendre perquè no va anar-hi el dilluns.

Aquest és el cas concret, puix que no volem entrar en disquisicions d'ordre personal, car aquest cas és una represàlia a totes llums. I casos així n'hi ha molts.

Si als Jurats mixtos ja no es fa justícia l'haurem de buscar en un altre lloc.

¿QUÈ PASSA amb les bases de treball dels dependents de taulell?

Hem anat al local del Sindicat de Cambrers de Barcelona. Ample i ben organitzat. Demanem pel President, Joan Bonafont. Alt, cepat, amb veu ferma i reposada a la vegada que segura, ens diu:

—Després de molts treballs, amb el gran retard que ens imposà el recurs de la Patronal al Consell de Treball, finalment s'ha arribat al laude dictat pel conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya, de comú acord entre les representacions obrera i patronal.

Ara bé, tot i no contenir en tota la seva integritat les pretensions obreres, contingudes en les primitives Bases de Treball presentades al Jurat Mixt corresponent, representa un bon millorament a la situació anterior. Un millorament que cal que tots els obrers dependents de taulell defensin amb fermesa i coratge.

Tenim entès, més ben dit estem assabentats que en determinades cases d'ací a Barcelona certs obrers s'han conformat, sota l'amenaça dels corresponents patrons, a cobrar sous que no corresponen ni molt menys als assenyalats pel laude del conseller de Treball.

I això no pot ésser. Representaria un deplorable defallimgnt difícil després de remuntar. Cal no donar ni un pas endarrera. La situació és clara. El laude dictat té força de llei i tots els patrons han de complir-lo amb tota la seva integritat.

Ho denunciem a l'opinió pública perquè presti l'ajut moral necessari als obrers dependents de taulell, perquè la justícia i la legalitat estan de la seva banda i perquè cal acabar d'una vegada per a sempre amb aquesta impunitat ptronal. Cal contestar a aquesta provocació, si cal amb un altre gest.

Ara donarem unes quantes dades per a aclariment. Elles sol, ja parlen per tot.

Sous fixats pel laude del conseller:

Amb manutenció:

Dependents: 70 pessetes setmanals; abans del laude: 45 pessetes setmanals.

Aspirants: 104 pessetes mensuals; abans del laude: 26 pessetes mensuals.

Sense manutenció:

Dependents: 70 pessetes setmanals; amans del laude: 45 pessetes setmanals.

Aspirants: 48 pessetes setmanals; abans del laude: 20 pessetes setmanals.

Només ens cal preguntar: valen aquestes dades?

Ara, perquè els obrers sàpiguen quines són les cases que es resisteixen a complir el laude, són les següents:

Cafès Brasil; Establiments Salas; Granja Royal; Baviera; Euzcadi, etc.; Cafès de Catalunya, S. A.: Café de la Rambla; Olympia, etc.; Petit Liceo, Rbla. Centre; Bar Cosmos, Escudellers, 2; Bar del Pi, Pl. Beat Oriol, 1; El Tropezón, davant Teatre Espanyol; Cava Universal, Anselm Claver; Els Cargols, Escudellers; Quiosc Passeig de Gràcia, davant Orxateria Valenciana; Cerveceria Jaltey D'Albert, Ronda Universitat, 5; Bar Monumental, carrer Salmeron; Bar Nice, Via Laietana; Gavina Blava, Avinguda Mistral; Restaurant Ferrer, Baixos del «Metro» de la Plaña Catalunya; Bar Carbó, carrer Aribau, 16; Mon Bar, Rambla del Centre, 12.

Obrers: cal tenir present aquesta llista.

Ens acomiadem amb una forta encaixada de mà.

Paraules de Miguel Maura

Señor presidente del Consejo, ¿se ha dado cuenta S. S. de que desde el viernes por la noche en que dió S. S. la nota todos aquellos que ejercen funciones públicas están en entredicho ante la opinión del país? ¿Cree S. S. que en una nota se puede decir al país que hombres que ejercen funciones públicas son acusados de supuestos delitos y silenciar los nombres de los inculpados? Quien hoy ejerza funciones públicas, ¿con qué decoro se mirará a sí mismo? Alega su señoría como suprema razón que el asunto está en poder del fiscal, que está «sub judice». Pero, ¿cuándo ha visto su señoría que el secreto del sumario afecte a la denuncia? La denuncia no es el secreto del sumario ni entra en él; lo que entra en el secreto del sumario es la actuación de los jueces; pero el hecho que se denuncia, el hecho en sí se publica y está siempre a disposición de todo el mundo. ¿Cómo quiere su señoría que queden satisfechos los señores que ejercen funciones públicas por el solo hecho de deducir que está en poder del fiscal la acusación? No, señor Chapaprieta y señores todos del Gobierno, todos sin excepción, aun aquellos cuyos nombres andan en lenguas de la gente, yo quiero creer que injustamente, yo creo que injustamente; ellos más que nadie tienen la obligación, el deber y, si me apuráis, el derecho de exigir que todo esto quede claro y diáfano en el salón de sesiones hoy mismo, antes de que hable el fiscal y antes de que la Comisión parlamentaria quede nombrada. Va en ello vuestro honor y el honor de la Cámara.

¿Por qué no dice su señoría en qué consiste la acusación? Lo conoce toda España, lo conocen todos los diputados. ¿Por qué se ha de silenciar aquí? ¿Por qué no ha de quedar constancia de ello en el «Diario de Sesiones»? Y después ¡ah!, después que los hechos y los nombres sean conocidos, yo quisiera saber quién podría afirmar en el banco azul que la depuración de los hechos iba a poderse hacer, imparcial y serenamente, con los mismos hombres que hoy están sentados en él, como jueces y como partes. (Rumores.)

(*Diario de Sesiones* de dimarts)

Mai no hem demanat l'amnistia

Hem llegit en l'anterior número del nostre setmanari l'escrit del camarada Comorera «Cartes a un Company», on es veu que hi han companys que s'esgarrifen o bé els domina l'angoixa pensant amb l'amnistia.

Però no tots pensem igual. Nosaltres ja sabem que ara com ara hem de pensar en altres coses. En tot allò que els hi fací falta als companys empresonats i llurs familiars, com roba, objectes per matar el temps: llibres, paper, tinta, etc., i, a més a més, alguns cèntims per tal que puguin disposar de tot allò que no encertem a especificar en aquests moments.

Creiem que avui la majoria dels militants a la U. S. C. no pensen en demanar almoina als senyors que desgovernen Espanya. En canvi no ens sentim avergonyits, sinó al contrari, de demanar als companys per als perseguits.

No, camarada Comorera. No anirem a rebaixar el nostre orgull de Socialistes (així, amb majúscules), demanant perdó als qui en tot cas ens en demanaran a nosaltres a no trigar gaire.

Lamentem de tot cor l'absència de companys que mai no hem adulat i que avui per l'absència idolatrem. Que hi ha alguna ovella esgarriada? ¿Que no tots en el partit compleixen prou bé? Res més natural. El 6 d'octubre ha purificat les nostres fileres. Avui sabem quins valors són nominals i quins són efectius.

Unes eleccions dirigides per aquest quartet no serien sinceres, i no estem disposats a representar comèdies. Si ells volen seguir manant — el que aquests fan no es governar — ja estan bé on estan i no tenen perquè buscar recons per tal de fer una llei electoral que els porti diputats al Parlament. Que nomenin els diputats per Decret i en treuran tants com en voldran. Per manca d'aspirants no quedarà. Ara bé; si volen tenir-los amb vots dels ciutadans, no crec que això sigui tan fàcil d'arranjar ara com ara.

Doncs ja pots veure, company Comorera, que no estem estemordits. No som com els pollets mullats que ajupen el cap sota l'ala. Estem d'acord en no demanar perdó perquè no hem pecat. El perdó ja el demanaran els que puequin i aleshores...

CARLES SALA

El llibre del company Comorera *L'avi* ja és posat a la venda

DEL DISCURS DE CAMBÓ

Ara parlem de les esquerres. El senyor Azaña, d'un temps ençà, s'esforça a parlar en governamental i fins en conservador, però l'opinió espanyola, a través de les seves paraules, sent uns altres sorolls, percep l'odi de classes i crits salvatges que ofeguen les idees de l'orador. En els actes en què intervé el senyor Azaña, aquest posa la lletra i els altres posen les banderes vermelles i els punys en alt, i la societat espanyola té el bon sentit de comprendre que la música és més important que la lletra.

Hi estem completament d'acord, la música és més important que la lletra.

També del mateix discurs:

Les esquerres catalanes no tenen l'excusa que tenen les esquerres espanyoles que els manquin masses pròpies. A Catalunya, tant per història com per temperament, segueix a les esquerres una petita burgesia que és l'esquerra política, i uns obrers que no senten la proletarització, puix que esperen també ésser burgesos.

Es una ratificació del que fa temps venim dient. Esperem que l'esquerra ho ratifiqui. Entesos?

Una interessant nota del Comitè de l'Agrupació Socialista de Mataró

El Comitè de l'Agrupació Socialista, de Mataró, adherida a la «Unió Socialista de Catalunya», es veu obligat a sortir al pas de possibles confusionismes i equivocacions, que poden haver produit unes ratlles aparegudes en un dels darrers números del setmanari madrileny *Claridad*, que per un atzar hem sabut i comprovat, perquè no fixem gens la nostra atenció en publicacions que difamen, i encara menys quan, lamentablement, es produeixen entre l'estimada família socialista.

Per tant, l'esmentat Comitè de l'Agrupació Socialista, de Mataró (que pertany a la Unió Socialista de Catalunya), puntualitza públicament els aspectes que segueixen:

Primer: L'Agrupació Socialista, de Mataró, afiliada a la Unió Socialista de Catalunya, no és veritat que estigui identificada amb la posició de *Claridad* ni en cap altre periòdic que no sigui el nostre portantveu de la Unió Socialista de Catalunya.

Segon: Remarquem que a Mataró, i és precís que tothom ho sàpiga prou bé, els d'ací i els d'allà, només hi ha una Agrupació Socialista, que seguint tot un procés d'Assemblees per la fusió i estructuració de dues branques socialistes, acordà crear i adherir-se a Unió Socialista de Catalunya.

Mataró, 16 d'octubre del 1935.

Pel Comitè de l'Agrupació Socialista de Mataró: El President, *V. Bartra P.* El Secretari, *J. Cases B.*

LA BONA GENT

Per denúncia d'un tal Soler — propietari, pel que es veu, de l'*Hotel Suís*, de la Plaça de l'Angel —, la policia detingué el senyor Josep Gonzàlez, acusant-lo que la nit del 6 d'octubre de l'any passat es va instal·lar al seu establiment.

"Y así hemos visto al Estado republicano convertido en una especie de finca, con más de rústica que de urbana, diríamos un pinar, en el cual al pie de cada pino hay una cazoleta para recoger lo que suda el árbol. ¡Y no hay guardas!

PREGUNTES

A primera pàgina de Las Noticias *de dimecres, i també a altres diaris de Barcelona, en una informació ampliativa del consell de ministres celebrat el dia anterior — informació evidentment oficiosa —, apareix en boca del ministre de Treball, Justícia i Sanitat, senyor Salmón, un concepte equívoc. Parlant d'un projecte d'autoritzar els ceis a vendre lotteria en comptes de rifar premis en metàllic com fan ara, diu:*

«... el Gobierno tiene el convencimiento de que quienes en definitiva se benefician de todo ello no son los ciegos, sino personas o empresas que explotan estas concesiones»

i

«se propone llegar definitivamente a una solución, pero sin que redunde en beneficio de elementos extraños.»

Sense entrar a discutir iniciatives ni realitzacions, cal notar que el primer lloc — i potser l'únic — on es va crear amb ajut oficial el Cupó del cec fou a Barcelona, sota la meva gestió de conseller delegat d'assistència municipal. Per això em crec amb dret a formular en públic les següents preguntes al Govern:

Es refereix a Barcelona el senyor Salmón?

En cas afirmatiu: ¿quins són els «elements estranys», «persones» o «empreses» que es beneficien de les concessions?

Encara que els ministres actuals no solen contestar preguntes d'aquestes ni quan els les dirigeixen a les Corts, els ciutadans solvents bé podem demanar que aclareixin paraules que ens afecten, sobretot si són dites oficiosament expressant un criteri de Govern.

Potser el senyor Salmón, malgrat tot, em voldrà fer quedar malament amb una explicació adequada. Jo l'agrairé molt, i si encara confio una mica rebre-la és perquè aquest senyor no és radical.

GRANIER-BARRERA

La unitat socialista

S'estan acabant els tràmits per a l'organització definitiva del futur i pròxim Partit Socialista de Catalunya.

És qüestió de pocs dies, potser de poques hores. Jo, sincerament, en sento una fonda i forta alegria. En sento un gran entusiasme i per damunt de tot una gran fe. Una orgullosa fe. Una entusiasta fe.

Moltes vegades m'he dolgut i m'he sentit entristit de la nostra tasca. Continuament — potser degut a la meva jovenesa política — que no és ni molt menys inconsciència — dubtava de la nostra eficàcia. La dialèctica dels 515 cabdillets de barriada i casinet em feien giravoltar el cap i m'amargaven l'existncia. Tothom pretenia tenir raó, i enmig d'aquest marasme, hom divagava i es torturava — ara ho veig — ben inútilment.

Les caretes han caigut. Els rostres es poden ja perfilar i concretar clarament. Tothom podrà saber on és i on ha estat. És un moment de sinceritat catalana. És un moment d'oblit del passat i de projecció al futur

Per la meva condició de militant actiu, des del sis d'octubre he seguit totes les vicissituds dels partits obrers de Catalunya.

La derrota — que demà serà victòria —deixà força malmesos els cabdillet. *de totes les organitzacions polítiques.* Per això — i per l'experiència dels fets passats — començaren una sèrie d'entrevistes entre els diferents partits obrers.

La conseqüència fou la formació del Comitè pro-fusió de les forces marxistes.

Davant d'això, ens animàrem, però tot seguit vingué el desengany. No hi havia avinença possible i ben tristament arribàrem a la conclusió que no hi havia res a fer. Que totes les gestions eren balderes, perquè darrera de tot allò — i a mesura que les circumstàncies polítiques variaven— hi havia una trista i pobra especulació. Una afanació de militants.

De totes les forces que composaven «El Comitè d'Unificació marxista», només dues han quedat en peu. La Unió Socialista de Catalunya i el partit Català Proletari. Per què? Perquè són sinceres, perquè avantposen als interessos particulars de partit, la conveniència del proletariat, perquè no hi ha pobres i tristes capelletes, perquè no hi ha interessos particulars i inconfessables a defensar, perquè no tem ningú ésser arreconat, perquè no hi ha càrrecs a repartir, perquè no es mira en sacrificis, perquè només hi ha una missió clara, inconfussible: el triomf del proletariat armat.

Tothom usa a tort i a dret de la frase amb la qual Marx i Engels acaben el Manifest comunista: «Proletaris de tot el món, uniu-vos». Però de gallejar-la a fer-la efectiva, eficaç, hi ha un bon tros.

Ara s'assenyala el camí. Hem començat. Ens unim dos partits. Dos partits obrers i netament de classe.

Ens unim ben obertament, de bat a bat. Sense trucatges ni mixtificacions. A la llum de tothom.

Totes les forces que abandonaren el «Comitè d'unificació marxista», tenen una bona ocasió d'emprendre immediatament una rectificació. De no fer-ho així les acusarem. Les acusarem d'anti-obreres i de pertorbadores.

Els partits obrers de Catalunya i els obrers en general cal que pensin serenament el pas que anem a donar. Cal que meditin la responsabilitat que contrauen en inhibir-se de la lluita política diària.

Hem fet l'instrument fort i poderós. Només calen braços per tal d'emmenar-lo. Cal començar a picar i a treballar. Intensament. Desaforadament. Sense descans ni fatiga. A tot hora. De nit, de dia, tant-se-val. El camí a seguir és relatiu. Serà llarg si perdura la inactivitat, la indolència, el tansemendonisme. Curt si l'activitat, la fe, l'entusiasme, l'abnegació es multipliquen per cent.

Diem plens de coratge: qui no estarà amb nosaltres, estarà contra nosaltres.

A. VILELLA I FREIXES

L'Escola del Treball

Fa temps que volíem parlar de l'Escola del Treball de Barcelona. Es tracta d'un centre obrer magnífic i cal no oblidar-lo massa. Esperàvem, però, que les circumstàncies ens oferissin una treva, més o menys relativa, per tal de dedicar la nostra atenció a les coses i a els homes d'aquella *casa*, la qual fou el centre de les nostres activitats escolars en l'inici de la nostra vida d'homes.

Un fet un xic grotesc, ha fet que ens avancéssim a les nostres previsions. Hem vist, astorats, com l'eufòric governant ha permès que davant mateix del recinte de l'anomenada Universitat Industrial, a les seves voreres precisament, llindant amb els jardins, hom hi ha muntat no gens menys que una fira de festa major, que per ésser radical es correcta i augmentada amb els atuells propis a la solemnitat de la diada. Ací i allà veiem una constel·lació enorme de barraquetes que congestionen el pas i que dónen un caire de *barrila* als entors de la Universitat Industrial.

Aquest espectacle deplorable ens ha indignat pregonament. L'Escola del Treball, l'Escola Industrial i l'Escola d'Inginyers Industrials serveixen de decorat en una farsa ridícula que al carrer d'Urgell es celebra. Magnífic fons per una festa! Està segur que els homes que han autoritzat això, desconeixen, per no haver-hi assistit mai, el que és una Escola.

No sé el que els directors dels esmentats centres hauran dit referent a l'esmentat afer; tot, però, fa suposar que un empatx de ciència els ha fet passar desapercebuts tots els bpllicis que a llurs barbes tenen lloc. Es un bon procediment per a dissimular.

El que si puc afirmar és que la meva condició de ciutadà en primer terme i la meva condició d'exalumne de dos dels esmentats centres, en segon, m'han fet esclatar en un mot poc literari, però molt eloqüent.

Heus ací el respecte i l'atenció que les autoritats gestores tenen de les coses de la cultura. Deixant ja el sentit d'estètica i de poc gust que representa el muntatge d'aquestes fires davant el clos de la Universitat Industrial, hi ha l'escarni que representa fer-ho en ple inici del curs escolar 1935-36.

Algú dirà, tal vegada, que el bullici sols és a la nit i que en el decurs del dia hi ha quietud, i com que a la nit sols dónen classes a l'Escola del Treball, els alumnes d'aquest centre que prenguin paciència.

* * *

I en arribar a aques punt he reviscut, automàticament, com en un film, una visió retrospectiva de lluites passades i actituds mantingudes noblement en els nostres temps de dirigents de la F. A. E. E. T.

Dèiem, llavors, que, ultra la tasca esportiva que havia de desplegar l'esmentada associació, calia, que paral·lelament hom desplegués una tasca ecolar, genuinament escolar, de totao la volada que fos necessària, perquè els alumnes organitzats esdevinguessin, de dret i de fet, autèntics valors que en tot moment reivindiquessin el respecte que a ells es deu, quan aquest els fos mancat.

Cal reconèixer que la part esportiva l'han complert amb escreix. Bons campions en diferents especialitats formen avui dins el marc de l'Escola del Treball.

Però el segon, el que fa referència a l'acció constant escolar, aquest no ha estat a l'alçària que els correspont.

Alguns, maliciosament, han volgut presentar el fet d'actuar en totes les tasques escolars — fins en el control del professorat — com l'intent de dur a terme dins aquell clos un determinat sentit polític. Això, segurament, és una de les causes que ha fet que el reviscolament escolar i, pe rtant, de classe, puix que no hem d'oblidar que és un centre obrer — no pesi en moltes decisions.

I potser per això, avui, l'esmentat organisme no té l'autoritat moral suficient pe cridar l'atenció a *qui sigui necessari*, en protesta al desafecte als joves obrers estudiants, que han d'escoltar les classes, amenitzats pel bullici del carrer com a conseqüència d'una festa major que no té res de popular i si molt d'*eufòrica*.

Aquestes i altres coses intolerables han d'ésser acabades, i això solament ho podran realitzar els obrers de l'Escola del Treball organitzats, fugint de tots els tutelatges coaccitius a que avui estan sotmesos,

El temps ens ha donat la raó. Allò que prevèiem s'ha acomplert. Seguim molt de prop totes les coses d'aquella *casa* i veiem que, malauradament, passen una forta crisi d'organització. Creiem, però, que aviat s'iniciarà una nova reacció que serà el motor que impulsarà altra vegada la nau vers les rutes de les quals fou desviada. Sota el lema qu un dia guià els nostres designis, *de que hi ha una Escola, un professorat i una direcció per a servir als alumnes*, i no al revés.

Tenim fe en els valors espirituals de la classe treballadora, i per això som optimistes.

TOMAS AMAT

"No se trata ya de diferencias políticas. Es que el Poder Público, por todos sus órganos, funciona sistemática y deliberadamente contra los republicanos."

"No hay cuidado de que este Gobierno dé ninguna facilidad, ni política ni parlamentaria, para que esa consulta electoral que venimos reclamando se realice."

"¿Es que los republicanos seguimos siendo tratados como españoles?"

JUSTICIA SOCIAL

ÈPOCA IV - NUM. 30

BARCELONA

26 d'octubre del 1935

PREU: 20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre . . . . . 2'50

Semestre . . . . . 5'00

Any . . . . . 10'00

Redacció i administració:

Carrer Pelayo, 10, 1.r, 1.a

TELÈFON 21045

BARCELONA

Els actes de la U. S. C.

Conferència de Josep Xirau

Dimecres de la setmana passada, a les deu de la vetlla, tingué lloc la inauguració oficial de l'entitat. En tingué cura el catedràtic en Dret i company Josep Xirau, sota el tema, sempre viu d'actualitat i de palpitant dinamisme científic i moral «Campalans, exemple i guiatge».

Un local modest. Sense gens de pretensions. Curosament net i endreçat. Un aire d'obrerisme valoritzat. Uns petits i bonics prestatges plens de llibres. Tots de forta tendència socialista i científica. Un ros retrat de Campalans, treballant. Gran quantitat de premsa i de revistes. De totes classes i de tots colors.

Amb el local ple de gom a gom començà el company Xirau la seva peroració.

Diu que el tema no és vell, que no ho serà mai. Que el mestre, a través de tots els temps i de totes les vicissituds, sempre es destacarà com una gran intel·ligència, com un gran cor i, sobretot, com un gran home.

Tot seguit s'estén en consideracions sobre la marxa política del poble català. Diu que al sis d'octubre es clou un període desgraciat, tant en l'actuació política com en les finalitats socials.

Cal corregir els errors. Hem de pensar en els defectes passats i esmenar-los. Estudiar-los. Diu que ha caigut, que tenim, damunt nostre, una gran responsabilitat. Des aprofitàrem un esclat, vigorós per excel·lència, del poble català en el despertar en la plenitud de la seva vida ciutadana. No desespera, tanmateix, sobre l'esdevenidor nostre perquè som un poble, en el qual els valors morals i intel·lectuals són inesgotables. Amb l'experiència passada, viscuda de bat a bat, cal que en la nova renovació obrem de manera intel·ligent i capacitada.

Parla de Campalans. Defineix la política tal com en un dels darrers llibres la defineix el mestre, el nostre mestre, *Política és pedagogia*. Hi està plenament conforme.

Diu, a més, que política és continuïtat, és unitat espiritual, serenor. Els instints primaris es rebel·len contra aquesta norma i cal dominar-los. L'entusiasme, la fe en lluita i en la victòria no ens han d'abandonar mai, però sempre en mig d'una gran serenor espiritual i intel·lectual.

Ell no ha vingut a donar lliçons. Només sóc un deixeble del mestre, sempre, i, tothora, disposat a ocupar un lloc de vanguarda en la lluita intel·lectual i moral. Cal que comencem a estudiar, a discutir, serenament. Perquè en mig de tot aquest canvi d'idees trobarem la llum i la flama que ens durà sempre endavant.

Acaba recordant la frase de Campalans: «Política és pedagogia».

Conferència de Joan Fronjosà

Tal com anunciàrem, el dia 15 d'aquest mes, i organitzada per la secció de la M. S. C. d'Horta, el company Fronjosà donà una conferència al cinema Unió, tractant qüestions de caràcter sindical.

Començà llegint una carta del company Ardiaca en la qual comunicava que per deures ineludibles, no podia prendre part en l'acte que es celebrava.

El company Fronjosà començà dient que potser l'auditori hauria preferit que parlés dels fets d'octubre, de la influència que el feixisme internacional va tenir-hi; de l'autoritat que el govern actual té per a realitzar els acords presos per la Lliga de les Nacions; del pànic de les dretes a una consulta a la ciutadania; dels delictes d'abús de poder, comesos per la gent que mana ara, però prefereix parlar-ne en hora i lloc més oportú i on no sigui possible la intervenció del delegat governatiu.

Per no donar feina a aquest senyor, ni tan sols parlarem de la ilegal i injusta anul·lació de les bases de treball dels metal·lúrgics, ni de l'alteració, en sentit perjudicial als obrers, dels subsidis als obrers portuaris en cas d'accident de treball, ni de l'anul·lació del laude pel treball en el comerç, ni de les monstruositats legals comeses des de la Cancel·leria de Treball per aquesta gent que no els cau dels llavis la paraula *juricidad*.

Ens circumscriurem al tema que m'han assenyalat els companys de la secció de la U. S. C. d'Horta, i parlarem de qüestions sindicals a través d'un criteri socialista.

El socialisme no és un partit polític, és el moviment internacional d'emancipació de la classe treballadora que aspira a transformar l'actual civilització decadent, producte del règim capitalista, per tal de substituir-la per una de col·lectivista en la qual l'únic títol de ciutadania sigui el treball.

Aquest moviment tant interessa l'acció política com l'acció econòmica. En el polític, el partit de classe; en l'econòmic, la cooperativa i el sindicat. Comprèn, doncs, les tres característiques de l'home: com a ciutadà, com a consumidor i com a productor.

Explica com avui els socialistes donen als sindicats la missió d'anar a la vanguàrdia per la conquista i defensa dels drets social-econòmics dels treballadors assalariats, així com en un demà immediat, tindran la missió de controlar la producció de les riqueses en virtut de la concessió en usdefruit que se'ls farà dels instruments de treball, a l'ensems que vetllar pels interessos morals i socials dels ciutadans, en tant que productors.

Demostra com els obrers realitzen una obra de dignitat humana en voler subvertir, en els valors econòmics del règim actual, tota vegada que s'hi troben en condicions inferiors a les bèsties i a les coses.

Estimula a juntar l'esforç de tots per defensar-se, constituint un fort moviment sindical. Però les forces, per si soles, no són res, si no estan inspirades per un esperit dinàmic i conscient.

El primer que se'ns imposa es donar-nos el tipus d'organització que la nostra mentalitat interpreti sense simulacions ni violències externes; una organització a to amb les característiques industrials i la psicologia del proletariat de Catalunya i d'acord amb el grau de consciència obrera i ciutadana dels treballadors catalans.

Volem fer una organització sindical que tingui capacitat ofensiva i defensiva, i, alhora, capacitat funcional.

¿Quina tàctica caldrà emprar quan actuem en l'ofensiva? Avui no és com vint anys enrera; actualment, l'organització de la burgesia no permet jugar a vagues de manera sistemàtica. La força econòmica de les indústries aconsella als obrers analitzar amb molta cura el moment abans de plantejar una vaga de tipus econòmic. Cal que no renunciem a cap acció, a cap procediment, a cap intervenció si ens ha d'aconduir al triomf.

Per capacitat defensiva entenem: la defensa d'aquells drets i interessos econòmics que com a obrers ens corresponen, si escapant del terreny estricte de la lluita entre el proletariat i la burgesia, l'Estat capitalista no resoldrà mai amb justícia per si sol. En aquest ordre de problemes, l'acció sindical d'acord amb la política és indispensable.

L'èxit i el fracàs de la nostra acció sindical, tant d'avui com de demà, depèn de la nostra capacitat funcional. Cal, per tant, que ens donem la manera de proporcionar-nos una preparació eficient, tant en l'ordre de militants com en el de productors. Nega que el nostre temperament, qualificat lleugerament d'anarquista, impossibiliti la realització d'aquesta obra.

La U. G. S. O., diu, es proposa realitzar-la; ja té un pla de treball estudiat i estructurat; i si l'encert ens acompanya, anem a tenir amb la nostra central sindical el nucli inicial per tal d'anar a una forta Central Sindical Obrera a Catalunya.

El parlament del company Fronjosà, que durà cinc quarts d'hora, fou molt ben rebut pels companys i els demés ciutadans que assistiren a l'acte.

El company Cortès, que presidia, després de remerciar a l'auditori la seva assistència i anunciar que aquests actes la Secció de la U. S. C. d'Horta tenia el propòsit de repetir-los, clogué l'acte a dos quarts de dotze de la nit.

MÍTING A BADALONA

La Unió Socialista de Catalunya, Secció de Badalona, ha demanat permís per a celebrar un míting el proper dia 8 de novembre. Hi parlaran valuosos oradors del Partit. En el nombre vinent donarem compte del local i llista d'oradors.

Les comarques

ST. VICENÇ DELS HORTS

En aquest poblet s'està celebrant enguany — i justament en les setmanes que van del corrent mes, de tristos i dolorosos records per al proletariat espanyol — una sèrie interminable d'espectacles i diversions, de plena facècia carnavalesca.

Hom callaria si fossin organitzats per qui sols busquen la part material amb especulació de negoci; el sensible és que homes inconscients del seu deure, homes en els quals el poble tant havia confiat, es prestin a col·laborar amb tot l'entusiasme a la confecció d'uns actes — segons ells — expansius i de primera necessitat.

Cal tenir recordança...

És de lamentar la disgregació i desmoralització que degut al comportament retrògad de certs elements dirigents sofreix actualment el partit majoritari d'aquest poble, fent que la reacció, jesuïtica i burgesa, se n'aprofiti, ja que com és sabut tothom va a la seva i ells no són pas dels que es quedin curts.— V.

CALDES D'ESTRAC

El dilluns dia 14 tingué lloc la conducció a la darrera estada de les despulles del nostre estimat company Lluís Alzina, de vint-i-quatre anys, fundador de la Cooperativa d'aquesta vila. Hem de significar el sentiment que ens ha produït aquesta irreparable pèrdua, el qual s'evidencià a l'hora de l'enterrament per la gernació que l'acompanyà.

Des d'aquestes ratlles enviem a la família el nostre fervorós condol i un salut al nostre infortunat company que mai més no podrem veure.

—En aquest poble s'estan fent els treballs necessaris per un grup de jovent, decidit i amb molt d'entusiasme, per formar una Secció de la U. S. C. Malgrat els contratemps per part de les autoritats i l'analfabetisme d'alguns veins, continuarem amb tot entusiasme i amb tota mena de sacrificis que es presentin en bé del Socialisme.

QUIRZE ROIG

TORDERA

El dijous de la setmana passada, després de llarga i penosa malaltia, deixà d'existir el nostre estimat company Pere Albert Jubany, de la secció local de la U. S. C.

L'acte del seu enterrament constituí una veritable manifestació de dol.

Reposi en pau el malaguanyat company i rebin els seus familiars el nostre més sentit condol. — C.

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ
Professora
ROSA S. DE COMORERA
SISTEMA NOU
RÀPID
SENZILL
Hores de classe: de 3 a 6 o de 7 a 9
FLORIDABLANCA, 101, PRINCIPAL, TERCERA
BARCELONA

CAMPALANS CLUB

PRIMER CICLE DE CONFERÈNCIES

Després de la conferència inaugural del company Josep Xirau i de la del company Rafael Folch i Capdevila — «Evolució de la propietat», pronunciada dimecres —, el dimecres vinent, dia 30, de 8 a 9 del vespre, el company Emili Granier-Barrera dissertarà sobre «Com es fa un diari».

Després tindran lloc successivament, sempre a les deu de la nit, les següents conferències:

6 novembre: «La lluita de classes al camp de Catalunya», per Lluís Ardiaca.

13 novembre: «La dona i el treball», per Maria Pi de Folch.

20 novembre: «El pensament social dels obrers», per Ramon Jover Brufau.

27 novembre: «La jornada de treball», per Estanislau Ruiz i Ponsentí.

4 desembre: «Els idiomes en el socialisme», per Salvador Roca i Roca.

11 desembre: «La dona i la guerra», per Angela Graupera.

18 desembre: «Henri Barbusse», per Josep Roure i Torent.

7 dies

El Monestir de Poblet ha estat declarat panteó dels homes ilustres.

L'ilustre amic de la Lliga pot respirar tranquil.

Ja hi ha un lloc digne dels seus ossos.

* * *

S'estan prenent les mesures pertinents per tal de prohibir la venda ambulant.

La mesura fa excepció de la venda, al carrer, de bitllets de loteria.

Menys mal!

* * *

S'anuncia un impost per a la recollida d'escombraries. Això ens fa preveure la represa d'aquell sistema de «dipositació» de les escombraries, per via directa del balcó al carrer... amb els corresponents perills pels vianants nocturns.

* * *

La situació internacional s'ha asserenat. Sí. Sembla que la pèrfida Albió ha decidit retirar dos «dreadnoughts» de Gibraltar.

Ah! ¡Quin pes que ens treuen del damunt!

* * *

Dissabte passat fou demanada a Gil Robles l'opinió que li mereixia l'acte de l'Azaña, i el «jefe» de la caverna respongué que les esquerres cometien molts disbarats i que aquest acte era el disbarat número 1.

Nosaltres desitgem sinceament que les esquerres cometin força disbarats. I que ens perdonin pel desig.

I ¿qué deurà passar el dia que els disbarats els cometem els socialistes?

* * *

Un ciutadà que no anomenarem va donar una conferència mímica als sords-muts. Els explicà alguns deures cívics i acabà recomanant-los que... traguessin el carnet electoral.

La Noche deia dijous:

«José M.ª Massip nos revela en su reportaje que, al aparecer en escena el hoy famoso Strauss, tomó café con él y entró en sospechas... Lo malo es que se las guardó y tardó en publicarlas.

Nosotros no tomamos café con Strauss y por aquellos días fuímos los primeros y únicos que revelamos sus manejos en las páginas de *La Noche*.»

L'acte de Puente Toledo no fou, com diu el Jefe, un disbarat. En tot cas, foren cinc-cents mil disbarats.

* * *

El Jefe — *presente y atrás* — en el seu discurs del frontó Urumea, plovent a bots i a barrals, que ja és una condició «sine qua non» dels actes de la Ceda, digué que les oposicions tenen el deure de col·laborar i que cal fer esforços per portar el problema per camins de pau i convivència.

¿Ja demana convivència l'enviat de nyigo-nyigo de Loyola?

Esperem una mica més. Que aviat demanarà clemència.

* * *

¡S'han acabat els sacrificis per la Pàtria!

Els ciutadans ja poden descordar-se les americanes.

* * *

Fet i fet, l'Emiliano és un home honrat...

* * *

El Rey... Mora, radical, en el tumultuós debat sobre la nota de Chapaprieta, digué, pretenent desfer els atacs de les oposicions:

—«*Yo ya sé cómo se hacen las falsificaciones de cartas.*»

¿Vol dir que no hauria quedat millor dissimulant aquesta habilitat? Perquè, fet i fet, tots sabem que els radicals són especialistes en «habilitats».

Passat per la Censura

U. R. S. S.

El millorament de les poblacions nòmades

Des de fa deu anys, el Govern soviètic ha pres nombroses mesures per tal de transformar l'existència dels nòmades. Se'ls han donat terres i pasturatges al mateix temps que bestiar i maquinària agrícola; hom ha construït per ells milers d'estatges i edificis sòlids, hospitals i escoles, nombroses vies de comunicacions, i s'estan foradant centenars de pous artesians i canals d'irrigació. Les despeses previstes per a omplir aquesta finalitat, per al pressupost de l'Estat, arriben a cent milions de rubles.

Nombrosos fets testimonien l'eficàcia d'aquesta ajuda governamental.

Així, per exemple, en la regió dels Oirote, a Sibèria occidental, en la qual el 1923 eren gairebé tots nòmades i no s'ocupaven més que de la caça i de la cria de bestiar, més dels dos terços de la població es troben actualment enrolats en l'economia agrícola col·lectiva, i les collites que ells obtenen, especialment en blat, milloren tots els anys. Aquest poble que el 1924 comptava amb el 97 per cent d'illetrats, no en té actualment més que el 15 per cent; i es dóna el cas que molts oirotes, no solament són agricultors experimentats, sinó que arriben a ésser agrònoms, enginyers i metges.

Darrerament, encara 35.000 famílies de l'Azerbeidjan, a l'arribar la primavera i la tardor feien emigracions de la plana a la muntanya i a l'inversa. Avui, en les tundres de l'Azerbeidjan, hom pot veure els primers kolkhoz del cultiu del cotó i de la cria de bestiar, que han passat definitivament de la vida nòmada a la sedentària.

A l'Àsia central, en els pobles de l'extrem nord, en Yacoutie, els progressos són igualment sorprenents i no pas solament des del punt de vista econòmic, sinó també des del punt de vista cultural, si es té en compte que aquests pobles, en temps passats, eren dels més endarrerits, i que ha estat necessari lluitar contra els hàbits seculars de la ignorància i contra les forces de l'obscurantisme.

El problema d'organitzar integralment la vida sedentària per als nòmades, ha estat l'objecte d'una darrera conferència del Consell de les Nacionalitats del Comitè Executiu central de la U. R. S. S. Hi assistiren els representants de les repúbliques i de les Unions. Després de les deliberacions, el secretari d'aquest consell, Khatzkevitch, indicà el programa dels treballs ulteriors del Govern en aquest aspecte, que permetran que a l'acabar el segon pla quinquenal desapareixin completament totes les poblacions nòmades de la Unió Soviètica.

(De *Le Journal de Moscou*.)

Al marge de la premsa independent

DESERCIONS ITALIANES

Traduïm de «L'Humanité»: Zurich, 17 octubre. — A la vall de Munster (cantó dels Grisons, Suïssa) arriben diàriament nombrosos soldats italians que deserten de les formacions regimentals. La proximitat de la frontera facilita la fugida.

Entre aquests fugitius també hi ha obrers, els quals expliquen amb tota mena de detalls, gairebé increïbles, el tractament de què són objecte els reservistes.

UN SOMRIURE SIGNIFICATIU

La «GAZETTA DEL POPOLO» (òrgan feixista) escrivia: En la sessió del Consell, el «NO» d'Aloisi va caure clar i sere emmig del profund silenci de l'auditori. Aleshores, Laval s'aixecà, i girant-se de cara al delegat italià, li féu un gran i cordial somriure. Sembla —diu el POPOLO— que aprovava la conducta d'Aloisi i s'excusava pel seu «SI»...

ELS SIMIS DERROTEN ELS... FEIXISTES

«NEWS CRONICLE» explicava... «Un destacament italià, mentre escalava penosament una muntanya, es va veure sorprès per una violenta pluja de pedres. Desconcertats per aquest inesperat atac, els soldats, tement coses pitjors, van fugir desordenament, abandonant armes i provisions.

El botí, però, no fou aprofitat per ningú. Els etíops estaven a centenars de quilòmetres lluny del lloc de l'acció. ¿Quins foren, doncs, els vencedors? ¡Una gran bandada de menuts i entremeliats simis abissinis!...»

EL FERVOR PATRIOTIC DELS ITALO-AMERICANS

The New-York Herald, parlant dels italians residents als Estats Units, diu «que fins ara no han demostrat gaire entusiasme per l'aventura etiòpica. Malgrat la gran propaganda feixista feta per atraure's voluntaris entre els membres d'aquella colònia, no ha donat els resultats que esperaven els organitzadors. Els joves no participen de l'entusiasme, un xic platònic, que palesen els italo-americans de mitja edat. Del milió i mig d'italians que hi ha escampats pel territori ianqui, solament uns quants centenars han respost a la crida de Mussolini.

SANCIONS SOBRE EL PAPER

Un diari parisenc denuncia la sortida del Havre de *quinze vagons de coure francès destinats a Itàlia*. I pregunta amb tota la raó, quines són les sancions que cal aplicar als funcionaris que permeten aquesta transgressió del pacte de la Societat de Nacions. Aquest fet explicaria en part les vacil·lacions i el «laissez faire» de M. Laval.

Per la transcripció, MARGARIT

El Partit Socialista de Catalunya

La classe obrera, a Catalunya, està mancada d'un autèntic partit de masses, i ja comença a ésser hora d'omplir aquest lamentable buit, Perquè de continuar el fraccionament, el capellitisme, sindical i polític, dels nostres treballadors, ens trobarem incapacitats per aprofitar les situacions polítiques que la sortida del Poder de la reacció espanyola, ens posarà al davant. I si contra el que tot fa preveure, les dretes refor-cessin llurs posicions, ens trobaríem mancats de l'únic instrument per tal de poder fer front a les situacions inquisitorials. En un i altre cas, és fa imprescindible un partit de masses.

I fins i tot fugint d'aquests dos casos extrems, i considerant una època de normalitat, estarem d'acord en acceptar que, per a portar a terme una actuació constructiva i constant en benefici dels treballadors, una organització potent és indispensable.

Avui, doncs, més que mai és precís que els nostres militants, els futurs militants del Partit Socialista de Catalunya, coadjuvin amb llurs esforços econòmics, de col·laboració i morals, a la formidable obra de posar el nostre partit en condicions d'ésser el centre imantat dels obrers de Catalunya.

Cal no fer-se illusions; la labor serà dura.

Creure que l'organització d'un partit majoritari de classe és una labor fàcil, és un error tan greu com el de considerar feina lleugera, l'assecament de l'Atlàntic. No hi ha res tan perillós per les organitzacions que aspiren a trasbalsar la forma social existent, com l'emprar cristalls d'augment o disminució en l'exàmen de les realitats que les circumden.

No ens cansarem mai de posar de relleu els perills que comporta la influència dels propis desigs, en l'anàlisi crític dels fets. Si volem tirar endavant ens cal sacrificar les nostres aspiracions i les nostres esperances, al resultat fred i categòric de l'esperit d'observació.

És per això que diem que la construcció d'un partit director és dura labor. Perquè nosaltres no hem pas de pretendre solament que tinguem una força numèrica considerable. I una força econòmica important. No. No n'hi ha prou. Ens cal, també, una força de capacitació. Una força conscient i revolucionària. Una força que pugui ésser aprofitada en totes les direccions del moviment proletari. I això, la construcció i preparació d'aquesta força esgotarà molts caps d'any.

Comencem, doncs, per ací. Per habituar-nos a la idea de què ens caldrà treballar durant cinc o deu anys, a tot gas, per tal d'arribar a aconseguir una part de les nostres aspiracions: el control del moviment sindical i cooperatiu i una organització política massissa, conscient i disciplinada. Els que portin pressa es quedaran a mitja escala, desenganyats i vençuts. Perquè pretendre pujar de dos en dos o de tres en tres els graons d'una escala que, com la nostra, és interminable, és una ximpleria. A mig camí rebentaríem. El que podem fer, però, és estipular unes fites determinades en uns temps determinats, i concentrar totes les energies per assolir aquelles Una mena de plans anyals. El Partit podria dir, per exemple:

—En l'any 35-36 hem d'arribar al control sindical de cinquanta mil obrers i fer pujar a deu mil el nombre dels militants del partit.

I a l'any següent, segons els resultats, assenyalar unes noves fites.

I sota la direcció dels comitès responsables, fer entrar en la campanya d'evolució a tots els militants de les nostres organitzacions.

Som optimistes. D'optimisme conscient i valorat que és l'únic que val. Afirmem que el futur és del Partit Socialista de Catalunya. Però és un futur que s'haurà de guanyar a pols. Posant en joc tots els recursos i aprofitant tots els ressorts possibles. A això hem d'anar.

Seria indigne de nosaltres mateixos defraudar les altes ambicions de la classe obrera de Catalunya.

"¿Qué íbamos a hacer con unos directores de la política, con una orientación de la política, con una entrega del mando a unos incapaces, o a unos aventureros, o a unos patanes, o a unos guerrilleros, sin ningún sentido ni de la Administración, ni del Gobierno, ni del Estado, ni de la República?"

JUSTICIA SOCIAL

prega tots els subscriptors i corresponsals que no estiguin al corrent de llurs pagaments que envin l'import de llur deute

En el segon aniversari de la mort de Ramon Casanelles i Francesc del Barrio

El Partit Comunista de Catalunya, ens prega la publicació de la nota següent:

«El diumenge vinent s'acompleix el segon aniversari de la tràgica mort dels que en vida foren abnegats lluitadors per les llibertats de la classe treballadora, els nostres benvolguts camarades Ramon Casanelles i Francesc del Barrio.

En plena joventut, quan amb més anhel estaven lluitant per la unió de la classe treballadora, al davant del nostre Partit, un estrany accident les causes i circumstàncies del qual no han estat encara totalment aclarides ens els arrabasà.

Tota la seva vida l'havien consagrat al servei de l'alliberació nacional i social del nostre poble, pel qual lluitaven i al servei del qual posaren totes les seves energies.

Per això avui, quan les restes de llibertat que ens queden estan amenaçades per l'envestida de les forces feixistitzants del nostre país i les forces democràtiques de Catalunya s'apresten a concentrar-se sota la bandera d'allò que ens és comú a tots per a barrar-los el pas, recordem al poble treballador que dos soldats de la nostra causa no podran formar en les fileres dels que estem dempeus en aquestes hores prenyades de greus responsabilitats. Per a demostrar, doncs, que el seu esforç no fou en va i que el seu record és perenne en nosaltres invitem el poble de Barcelona que diumenge visiti al cementiri de Sant Andreu les tombes dels nostres malaguanyats camarades que donaren el millor de la seva joventut i de la seva vida al servei de la Catalunya laboriosa.»

Imp. Miret. — Guifré, 12. — Barcelona

Fulletó de JUSTÍCIA SOCIAL N.º 14

Karl Marx i Friedrich Engels

Manifest del Partit Comunista

Traducció directa de l'alemany
PER
PAU CIRERA

ment evangèlic i brutal, la influència del qual va tenir algun temps una preponderància damunt la Lliga.

Transcorregueren alguns anys, consagrats obscurament a l'estudi i a la propaganda; anys pacífics sense altre esclat que l'expulsió, el 1843, de Weitling i el seu grup per part de les autoritats helvètiques. Tots els matisos del radicalisme filosòfic o del comunisme igualitari es trobaven representats entre els *Justos*: els uns eren cabetistes, els altres weitlingians; hi havia partidaris de Feuerbach. Cap d'ells, naturalment, no es deia encara marxista. Devers el 1845, el marxisme era incipient a penes: la concepció d'un comunisme crític i científic s'anava elaborant lentament en el cervell de dos joves renans, versats tant en la Filosofia com en les Ciències econòmiques i en la Història. Llurs noms: Karl Marx i Friedrich Engels.

Ni Marx ni Engels, que ja vivien, tots dos, fora d'Alemanya, no pertanyien a la *Lliga dels Justos*. La poca consistència del comunisme dels *Justos*, d'aquesta doctrina basada en la igualtat, la fraternitat, la justícia — nocions ideals infantades per l'esperit humà [illegible] que en l'esperit humà —, els havia dissuadits d'entrar a la *Lliga*. Únicament estaven en contacte amb uns quants *Justos* influents: Schapper, H. Bauer, Jos. Moll., etc. En el curs de llurs recerques científiques havien tingut revelació d'un fet, ço és: que no són pas les *idees*, sinó els *fets* els que pràcticament governen el món i els que constitueixen els fonaments de tota societat — en primer lloc els fets econòmics («formes »i «règims» de producció), fins aleshores desdenyats per tots els historiadors.

Què en resultava, d'aquest descobriment? Dues coses:

1er. Hom no pot explicar la Història, i sobretot les lluites entre les classes, aquesta primera matèria de la Història, sense recórrer, abans que tot, als fets, tan mal coneguts, del món econòmic.

2on. El comunisme ha de deixar de recolzar, d'una vegada i per sempre, sobre nocions confuses — igualtat, fraternitat, justícia —, la impotència històrica de les quals és un fet reconegut definitivament; ha de cessar d'oferir-se utòpicament a les masses com un ideal de societat perfecta; ha de convertir-se, en fi, en l'expressió teòrica de la lluita menada pel proletariat contra la burgesia, en la ciència de les condicions, mètodes i objectius de la futura revolució proletària.

Aquesta nova doctrina, que donava al comunisme una base inexpugnable: el moviment obrer existent, no es va incorporar tot d'una als *Justos*. Fins al 1847, un cop vençudes les últimes supervivències del cabetisme, del weitlingisme i del «socialisme filosòfic alemany», la Lliga no va adoptar, ensems que les premisses doctrinals de Marx, la tàctica que necessàriament se'n desprèn. Marx i Engels ingressaren a la Lliga. Aquell any es van celebrar a Londres dos congressos d'una importància decisiva. Engels va assistir al primer, en el qual fou acordada la transformació de la *Lliga dels Justos* — amb el nom de *Lliga dels Comunistes* — en una societat de propaganda, constituïda democràticament i que només seguia essent secreta a desgrat d'ella mateixa. El segon, en el qual Marx i Engels participaren activament, es va obrir a darrers de novembre i va durar uns deu dies: hi fou discutit i adoptat, punt per punt, el programa de la Lliga. Avui, aquest programa, aquest *primer* programa del comunisme marxista, és honorat pel proletariat internacional com a la seva carta immortal. Quan va aparèixer, a començaments del 1848, gairebé ni en va tenir esment el proletariat. Portava damunt la seva coberta un epígraf, l'exhortació famosa, el crit dels temps nous, que li servia també de conclusió: *Proletaris de tots els països, uniu-vos!* El seu títol era: *Manifest del Partit Comunista*.

Així que el *Manifest* va ésser publicat, la revolució va esclatar a París (22-24 de febrer). El Comitè Central de la *Lliga dels Comunistes* es va traslladar sense perdre temps al teatre dels esdeveniments. De París estant va llançar una crida a la revolució alemanya, acompanyada d'un programa revolucionari i signada per Karl Marx, Karl Schapper, H. Bauer, E. Engels, J. Moll i Wilhelm Wolff. Després d'això, el Comitè se'n va anar a Alemanya — on l'incendi se'ls havia avançat —, amb uns quants centenars d'obrers alemanys. En tots els moviments revolucionaris que durant un any enter sotraguejaren fins les arrels la *Confederació Germànica*, els membres de la *Lliga dels Comunistes* figuraren a primer rengle.

Vençuda la revolució, Marx i els seus amics reprengueren el camí de l'exili. A Londres, on es retrobaren tots ells, la Lliga va ésser reconstituïda, no pas sense penes i treballs. Però, per més gran que fos ja l'autoritat de Marx, aquest es va veure impotent per a restablir entre els membres de la Lliga una unitat de criteri que els esdeveniments havien romput. Entre totes les qüestions que eren objecte de litigi, la més greu era de saber si calia confiar en un proper revisclament de la revolució europea. Els místics de l'acció a ultrança opinaven en sentit afirmatiu. Amb Karl Marx, van topar amb una oposició tant més irreductible, perquè es fundava en l'anàlisi impecable de la situació econòmica i social. — La revolució, deia ell, ha acabat; la crisi industrial que en va ésser la causa ha terminat el seu cicle; un període de prosperitat sense precedents està a punt d'obrir-se per a la societat capitalista. Tota temptativa de cop de força proletari estarà abocada, en aquests moments, a l'avortament. — Una lluita violenta va entaular-se entre les dues tendències. Un home com Marx no podia ni volia tenir res de comú amb els illusos que substituïen «l'evolució revolucionària per la frase revolucionària», la concepció crítica del moviment per la concepció dogmàtica, la interpretació materialista de la Història per una interpretació idealista. El Comitè Central, en la seva majoria, va donar la raó a Marx. El seu domicili fou traslladat de Londres a Colònia, on, uns quants mesos més tard, foren detingut sels seus membres. Els «comunistes de Colònia» es van veure inculpats d'alta traició. Dels onze acusats presents, set foren condemnats, el 12 de novembre del 1852, a un total de trenta sis anys de reclusió a un castell.

El procés de Colònia, sobre el qual Marx ens ha deixat interessants *Revelacions*, «clou —diu Engels— el primer període del moviment obrer alemany». La Lliga va ésser dissolta: havia acomplert el seu destí; havia estat, en el món, el primer partit comunista del proletariat; havia obert la vida gloriosa en què anava a entrar, uns quants anys més endavant, el 28 de setembre del 1864, l'«Associació Internacional dels Treballadors», la primera Internacional.

* * *

ALIANÇA (SANTA). Nom donat a un pacte establert el 1815 entre l'emperador de Rússia, l'emperador d'Austria i el rei de Prússia. De fet, va ésser una coalició de les testes coronades d'Europa contra els pobles, contra la revolució. No gens menys, Anglaterra es va negar a adherir-s'hi.

BABEUF (FRANÇOIS, àlias GRACUS) (1760-1797). Republicà radical i revolucionari francès (jacobí, quan la Revolució francesa). El 1795 va fundar el «Club del Panthéon» o «dels Iguals», el qual va organitzar una conspiració —la *Conjuració dels Iguals*— amb el fi d'enderrocar el govern de llavors, republicà i burgès, i implantar un règim comunista. Es el precursor immediat del socialisme modern. Delatat per un traïdor, va ésser guillotinat el 27 de maig del 1797. La tradició babuvista, transmesa per Buonarroti, va perdurar fins als 1848; el blaquisme n'és el fill.